

bárha csak  
megrónom,  
os, és csak  
t követelé-

N. leveleit,  
k írói nem  
E. b.

aralására:  
és Laczika

iszos szín-  
gy bekötési  
ak fél évi  
delő czim:  
Budapest,

a növekedő  
megjelenő  
tkoznak, a  
még foko-

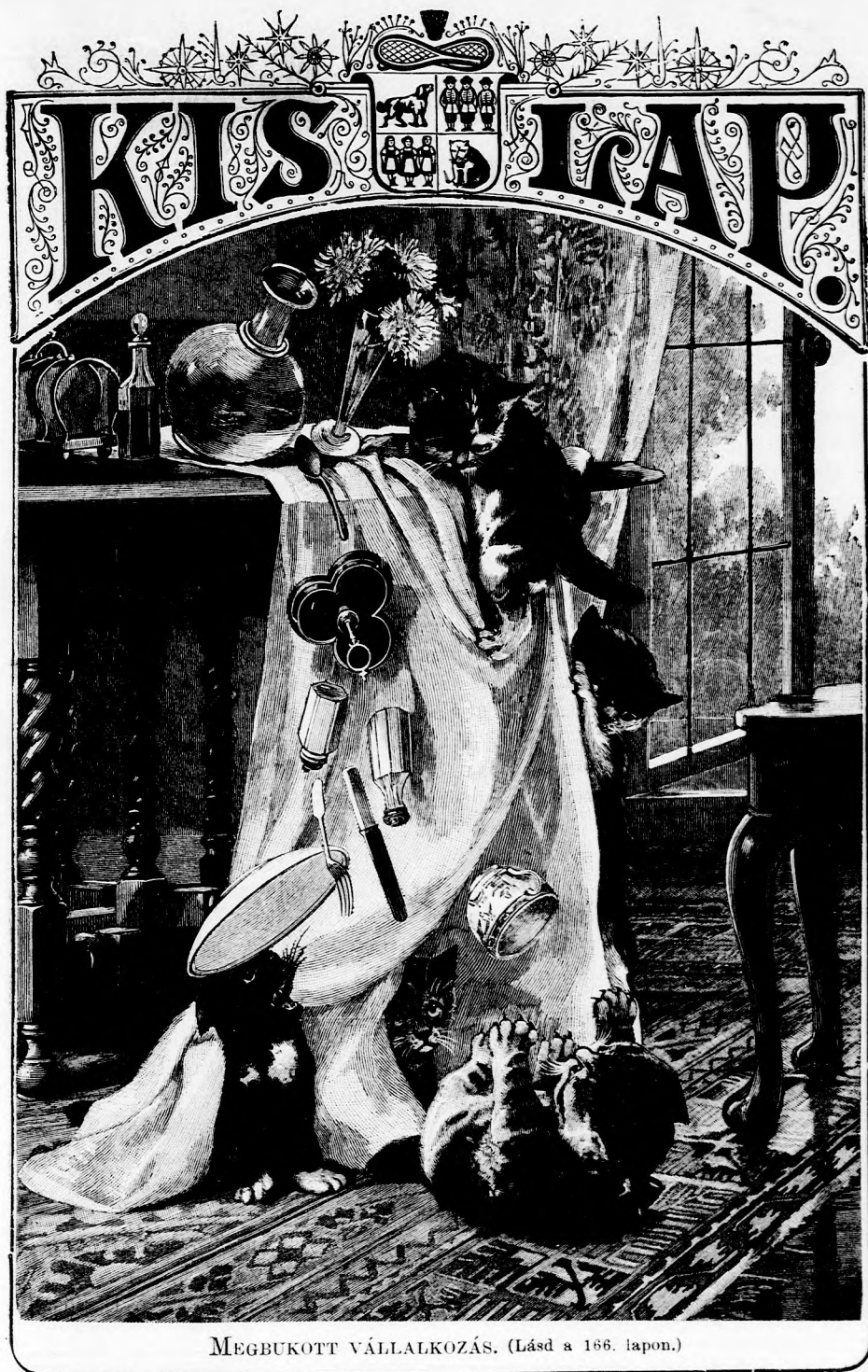
an értékes  
val egybe-  
lbeszélése-  
valameny-

ra:  
1 frt  
2 ..  
4 ..

ostai utal-  
P“ kiadó-  
tere 3. sz.

-hivatala.

menaeum-épület,  
sten.



MEGBUKOTT VÁLLALKOZÁS. (Lásd a 166. lapon.)

XLVI. kötet, 11. szám. **Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. márczius 18-án.  
Megjelen **minden vasárnap** 16 oldalon

## A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)



VACSORA rég elkészült, fel is tálalták, az asztalnál azonban csak Magda néni és Piroska ültek, mert a bácsi nem volt itthon. Maoda néni nagyon nyugtalankodott, Dezsőnek hire sem volt.

— Hol marad már ismét az a fiu! Alig ha valami rosszban nem töri a fejét. Nem jó vége lesz, attól tartok; nem jó vége lesz! Jól tenné János öcsém, ha szigorubban fogná; de ő beéri azzal, hogy a fiu kitünően tanul. Persze, nem is ér rá, hogy sokat foglalkozzék vele; nem tudja, milyen indulatos, csökönyös ez a fiu. Én pedig nem akarom ráharagítani, mert hát mégis sajnálom a szegény árvát.

— Kedves nénikém, de hát kicsoda Dezső tulajdonképen? Ő azt mondja, hogy nem rokonunk.

— Nem is. Hogy kicsoda, azt én sem tudom. Csak maga a bácsi tudja, de nem mondja senkinek. Kérdezni sem szabad. A fővárosból hozta egyszer magával, de akkor még nem itt laktunk. A bácsi aztán megvette az ódon házat a kerttel és egy kis birtokkal, s mikor ide költöztünk, a kis fiút is ide hoztuk.

— Ó, ez nagyon szép ódon ház, mondá Piroska.

— Hajdan ez is a gazdag Tarkövy bárók kastélya volt. Jaj, mi ez? Tűz van!

Csakugyan, tisztán lehetett hallani, hogy a jó messzire eső faluban félre verik a harangot.

Siettek ki a ház elé. A szomszéd falu felől nagy tűz piroslott, a lángok magasra csapkodva, a sötét éjben messzire elvilágítottak.

— Jaj szegény emberek, akiknek a házuk ég! sóhajta Magda néni.

Persze, egyebet nem tehettek, mint hogy sopánkodtak és nézték a borzalmasan szép világitást. De egyszerre fölkiáltott Magda néni:

— Csak az a fiu itthon volna! Mikor baj van és ő nincs itthon, mindig félek, hogy valami garázdaságba keveredik.

— Ó! Kedves nénikém, csak nem hiszi, hogy Dezső gyújtotta fel azt a házat!

— Nem mondom, dehogymondom! Csak hogy ahol baj és hiba esik, ott ő ritkán marad távol. Valami módon mindig neki is bele köll keverednie.

A kertész, aki odajárt, hogy megmondja, kinek a háza ég, épp ekkor tért vissza.

— A szegény Örzse asszony háza gyúlt ki, mondá. Vásott gyerekek játszottak ott közel a tűzzel.

— Ejnye, ejnye, szegény asszony! Elég szomorúsága volt már eddig is a beteg kis fiával. Ó, azok a vásott gyerekek!... és ki tudja... Csak már az a Dezső itthon volna!

De biz' azt hiába várták. Már a doktor bácsi is megjött s mindnyájan nyugalomra készültek. Piroska épp betért a szobájába és nagyon kellemetlen gondolatok kavargtak fejében a tűz-esetről s Dezsőről. Sehogyszem tudott tőlük szabadulni. Már vetkeződni kezdett, mikor halk kopogás hallatszott az ajtón.

— Piroska! Fenn vagy még?

Ráismert a Dezső hangjára. Hamar kinyitotta az ajtót. Csakugyan Dezső állt

ott, de nem jött be a szobába, hanem a sötét tornáczon maradt.

— Hol jártál Dezső?

— Azt nem szükséges tudnod.

— Láttad, milyen nagy tűz volt a faluban?

— Persze, hogy láttam. Mit kérdegeted?

— De talán ott is voltál és... és...

— Mit és? Talán bizony azt hiszed, hogy én gyújtottam föl a házat?

— Dehogy hiszem! De lásd, olyan jó lett volna, ha akkor itthon vagy. No, jöjj be, meséld el, mi történt ott.

És csupa nyájasságból karon fogta, hogy behúzza a szobába.

Dezső fölszisszent attól a gyöngye érintéstől és szinte remegő hangon szólt:

— Ne nyulj a karomhoz! Eressz!

És kiragadta a karját. De Piroska már észre vette, hogy Dezsőnek a kabátja, kivált a karján, csupa rongy és össze van pörkölődve.

— Jaj te! kiáltá ijedten. Mi történt a karoddal?

— Ne kérdezősködjél hiába! Nem azért hivtalak ki. Azt akarom kérdezni: megtennél-e egy kis szívességet?

— Hogy ne!

— No hát... a néni még fenn van... szólj be hozzá és csak annyit mondj, hogy már itthon vagyok; nagyot sétáltam, elfáradtam, vacsora sem kell. De jól értsd meg: egyebet nem szabad mondanod!

— Dehogy mondok!

— Aztán bemegy a konyhába és kérsz a szakácsnétól egy kis tábla-olajat meg lisztet.

— Minek?

— Gondolj ki valamit; de azt nem sza-

bad elárulnod, hogy nekem hozod. Hamar! Nagyon sietős a dolog!

Piroska egy csöppet sem értette a dolgot, csak azt látta, hogy valami baj van. Sietett és nem sokára vissza tért a liszttel és olajjal. Dezső ott várta a szobája ajtajában.

— Jöjj be hamar!

Aztán becsukta az ajtót.

A tépett, égett kabát a földön hevert s Dezső meztelenül tartotta a jobb karját. Piroska ijedten sikoltott fel, mikor meglátta. Mert a fiu karja gonoszul össze volt égve.

— Ne sikongass! szólt Dezső türelmetlenül. Azért hivtalak, hogy segíts. Ebből a lisztből és olajból csinálj pépet, kend erre a zsebkendőre, aztán kösd rá a karomra. Meg tudod tenni?

— Meg, bizonyosan meg, felelé Piroska készséggel.

Ügyesen végezte és gyöngéden kötözte be a sérült kart. Dezső nagyon sápadt volt, össze szorította a fogait, de meg nem mukkant.

— Fáj? Nagyon fáj? kérde Piroska részvétellel.

— No, tudnék mulatságosabb dolgot is.

— Ó, minek is kellett ott lenned a tűznél!

— Ne fecsegi, ha mondom!

— De hátha nagyobb baj lesz? Jobb volna, ha megmutatnád a karodat a bácsinak, hiszen ő híres doktor...

— Persze, minden csöpp haszontalanságért szaladjunk sirva a nénihez, bácsihoz. Jaj, ti gyáva leányok!

— Jól van no... hiszen csak úgy gondoltam...

— Gondolhatsz amit akarsz, csak ne beszélj. Nem szabad ám erről senkinek

semmit tudni, érted? Egy szót se! Remélem, meg tudod állani?

— Ha nem kérdeznek . . .

— Ha kérdeznek, ha nem. No, így most jó lesz. Köszönöm. Jó leány vagy. Most már mehetsz aludni.

Másnap reggel Piroska még csak félig volt felöltözve, mikor Dezső megint beszélt:

— Jőjj, segíts! Nem tudom magam felhuzni a kabátomat.

(Folytatása következik.)

### UGRÓ-REJTVÉNY.

(A cz itt kivételesen két betű számba megy.)

R	S	C	O	T	E	K	É	V	D	A	Z
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

O	Z	S	N	F	R	E	S	A	L	C	I
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

\*

### Rejtett szavak.

I.

Akár *D*-vel, akár *L*-lel, *N*-nel,  
Női nevet találhatsz bennem fel.  
De ha az én első betűm elhagyod,  
Kis részekre osztom én fel a napot.

II.

Két tagu szó vagyok és csak három betű,  
Előlről, visszárol olvasva: keserű.  
De azonnal édes és zamatos leszek,  
Ha végemre még az *r* betűcskét teszed.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

#### Derék Ferkó

*Irta Marryat*: hat színes képpel, diszes kötésben.

(A jutalom-sorsolásban azok vesznek részt, kik mind a három rejtvény megfejtését beküldik.

F. b.)

### VASUTON.



**M**IKOR, mikor leszünk már ott,  
Édes Julcsám, Zalavárott?  
Lassan gurul ez a vagon —  
Türelmetlen vagyok nagyon.

És ki lesz ott, és ki vár ott,  
Kettőnket ma Zalavárott?  
Mért nem közölted Gézával? . . .  
Ott várna most a csézával!

Csézájával s a Ficzkóval,  
Az aranyos póni-lóval.  
Ezer forintért nem adnám,  
Kicsit ha én is hajthatnám!

Persze . . . hogy ha megy levélke,  
A meglepetésnek vége.  
Ne is sejtse nagymamácska,  
Kik álltnak be ma nála.

## A G Y Ö Z T E S.



A NAGY csata, véres csata,  
 Meg van nyerve!  
 Az ellenség, az az ádáz,  
 Le van verve!  
 Ki a győztes? Ki volna más  
 Mint Dezsőke —  
 Hó-löveges hadjáratok  
 Deli hőse!

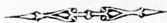
Ma vitta meg nagyvitézül  
 Homok-várát,  
 Az őrsége meg is adta  
 Véres árát.  
 Mind egy-szálig leteperte,  
 Vagy megüzte —  
 S maradvékát diadallal  
 Lánczra füzte.

Híre is járt a ragyogó  
 Győzelemnek;  
 Hü vitézi im köréje  
 Gyülekeznek.  
 Hódoló nép tisztóletet,  
 Dícsét adjon!  
 Zászló lengjen, dob peregjen,  
 Kürt riadjon!

Melynél szebbet, pirosabbat  
 Ki sem látott:  
 Vállaira bíbor színű  
 Bö palástot!  
 A mamának vörös selyem  
 Pongyolája,  
 A legpompásabban illik  
 Majd rája.

Hü apródja, ki a csatán  
 Állt mellette  
 És az ellent nagy kaffogva  
 Megkergette:  
 Pufi kutya — ha megosztá  
 Vele harczát —  
 Gazdájának emelgesse  
 Most a hureczát!

»Zászlótartóm, pajzs-hordozóm,  
 Jó kürtösöm:  
 Ti bennetek telik nekem  
 Nagy örömmöm.  
 Harsona szólj! Ti lobogók  
 Lobogjatok!  
 Ésti népek — Mimi, Jancsi —  
 Hódoljatok!



## MEGBUKOTT VÁLLALKOZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

**M**IAÚ! Nyau! Jaj!  
— Jaj, jaj! Miaú!

Nyilik az ajtó.

— Sicz ki! Ejnye haszontalan portékái! Hol a pálcza? Sicz!

Püf! Miaú! Jaj!

Hajh! Ki hitte volna, hogy ez lesz a vége. De hát ilyen forgandó e világon a szerencse! Aki vigan, boldog reményekkel indul ki, vajmi gyakran sirva-ríva tér vissza.

Miczurkák sem hitték fél órával ezelőtt, hogy futás, verés, zuzódás és sebesülés, meg halálos ijedelem lesz az az oszonna, melynek megszerzésére nagy vigan és bátran indultak ki.

Ott játszadoztak mind az öten az udvaron, épp a nyitott ablak alatt. Vigan voltak. Miért is ne lettek volna? Mikor még Pinci sem volt közel, az a garázda borzas kis eb, aki minduntalan meg szokta őket kergetni.

— Rendezzünk verseny-ugrást! szolt Miczurka. Én föl tudok ugorni ide a padra.

— No bizony, én is! mondá Cziczurka.

De nem maradt hátra Czirmoska sem, és csakhamar ott termettek Kormoska és Körmöske is.

A pad épp az ablak alatt állt. Ők pedig a következő pillanatban már az ablakpárkányon voltak és bekukucsáltak a szobába.

— Ez az ebédlő, ahonnan minket mindig kikergetnek.

— És ni! Meg van terítve az asztal! Bizonyosan jó tejeeske van a findzsában.

— De jó volna!

— Miért is ne volna? Nincs a szobában senki . . . bemehetünk, megkóstolhatjuk.

— Persze! Legalább máskor majd eszközbe jut, hogy nekünk is terítsenek, rólunk is gondoskodjanak. Ha nem hívtak meg, ők bánják.

— Ugy van! Menjünk oszonnálni! Pompás lesz!

Már ott is voltak az asztalnál. Hm! De hogy lehessen feljutni? Szék nincs közel. Akkorát ugrani pedig nem tudnak.

— Sebaj! szolt Miczurka. Lelóg az abrosz. Mire való a karmunk? Várjatok csak, én mindjárt fölkapaszzkodom és szétnézek az asztalon. Majd szólok, ha valami jót találok.

— Ohó! Magad akarnád leszedni a tejfelt? Nem oda Buda! Mi is fölkapaszzkodunk!

Es Cziczuska meg Czirmoska is rögtön neki rugaszkodtak. Hanem ekkor . . . valami csodálatos, meglepő dolog történt. Ők kapaszkodtak fölfelé, mégis az abrosz ereszkedett lefelé. De ez még nem volt a legnagyobb baj. Megmozdult minden, ami az asztalon volt: felfordult, potyogott, tört és csörgött és csörömpölt.

Kopp! Egy tál nagyot koppan a Kormoska fején.

Kssz! Egy kés orron szeli Körmöskét.

Bumsz! Czirmoska a magasból hanyatt bukik és a findzsa ráadásul még nyakon is üti.

Miczurka a legmagasabbra jutott, de a virágtartó meg a vizes üveg úgy fejbe kollintották, hogy majdnem ájultan bukott le a többiekhez és versenyt jajgatott velök.

— Jaj! Miaú! Nyau! Földindulás! Égszakadás! Jajaj! Hát nem elég veszedelem volt ez? És még, ó szörnyűség! — benyit a szoba-lány, felkapja a gazda botját és kegyetlenül kezdi porolni a bundácskáját annak, akit épp elér!

Most rendeztek még csak ugró-versenyt!

Ugy röpültek ki az ablakon, mint ha szárnyuk nőtt volna. Még az udvaron sem álltak meg, hanem futottak a pajtába, annak is a legsötétebb zugába bújtak és egész óra hosszáig meg sem mertek mukkanni.

— Nem jó volt, sóhajtá Miczurka. Nem is megyek én többé olyan asztalhoz, melyet nem az én számomra terítettek.



## LEONKA ÉS ENDRE.

— Gyermekai körében elbeszéli a mama. —

A mama engedelmeiből közli *Hermin néni*.

(Több képpel.)

(Vége.)



LEONKA több napig sinlette a mulatságot. De nem neheztelt Endrére; sőt mikor a fiút szülei szigoruan megbüntették kegyetlensége miatt, még ő kérlelte őket, mondván, hogy Endre bizonyára nem rossz akaratból tette s nem gondolta, hogy olyan vége lesz a játéknak. Nem sokára ez esemény után Endre mamája gyümölcsöt főzött be egy délután a konyhában.

— Milyet, mamuska, milyet? kérde Emilke élénk érdeklődéssel; talán bizony őszi baraczkot?

— Nem, édes fiam; baraczkot főzök be ugyan, de kajszint, még pedig ízt készítek belőle.

— No, én azt is szeretem, mamuska. Jó a baraczk-íz is.

Ettől fogva aztán egy szavát sem lehetett hallani Emilkének; sőt ha meg-megfeledkezett magáról és szólni akart, apró kövér kezeivel befogta a száját és legyürte a mondókáját s szinte irigykedve nézett a hinta-lovára, melynek könnyebb volt csöndesen viselkednie.

— Már éppen kötözni akarta a lekvárt, folytatá a mama, mikor vendégek érkeztek. A mamának be köllött menni velök a szobába, s a konyha üresen maradt. Endre Toncsival épp akkor jött haza az iskolából, midőn idegen hangokat hallottak a szobából. Benéztek a konyhába, hogy megkérdezzék, ki van benn? Csak hogy a konyhában nem láttak mást, mint a katonasorban egymás mellett álló, aranyos színű

baraczk-ízzel telt üveget. Toncsi torkoska fiu lévén, rögtön oda ment a lekváros üveghez, hogy megvizsgálja tartalmát.

— Ejnye, de jó volna megízlelni! mondá s vágyva csucsorgatta felé a száját.

— De nem szabad ám! vélekedék Endre.

— Hát ugyan ki látja meg? Aztán nem is akarom én megenni az egészet! Egy csöppecskét bele kóstolni nem lehet bűn.

— Én nem bánom, de én itt hagylok és kimegyek.

— Hopp! Mi volt ez? A kulcs megfordult a zárban... valaki rájok csukta az ajtót. Endre kiabálni akart, de Toncsi nem engedte.

— Várj legalább addig, amíg egy csipetnyit ettem belőle...

— Gyöngé fráter volt az a Toncsi, mondá Tivadar megbotránkozva. Látszik, hogy csak elsőbe járt. Mi másod-évesek olyat nem teszünk.

— De ha szerette a lekvárt! védelmezte a torkos gyereket Emilke.

— Hát, folytatá a mama, Toncsi nem engedte, hogy Endre kiabáljon. Endre nem is nagyon erőltette a dolgot, mert őszintén megvallva, őt is vonzották a lekváros üvegek. Toncsi fogott egy kanalat és megízlelte a lekvárt. »Pompás, nagyszerű, fölséges!« kiáltá elragadtatva. »Még ilyet nem ettem életemben!« Természetes, hogy a dicsérő szózatra Endre is szerette volna megkóstolni az édes anyja pompás befőttjét, Toncsi meg izgatta az Endre étvágját s e szavakkal: »No, egyél te is belőle!« átnyujtá neki a kanalat. Endre, kinek ugy látszik szintén izlett a baraczk-íz, vissza sem adta többé a kanalat, ha-

(Folytatása a 169. lapon.)



... ÜLDÖGÉLT A HÁZ TÖVÉBEN. (Lásd a 173. lapon.)

(Folytatása a 167. lapon.)

nem megkezdett egy másik üveget és abból eszegetett.

Toncsi látva ezt a fordulatot, nem szólt egy szót sem. Gondosan mosolygott, fogott egy másik kanalat meg üveget, a kenyeret kivette a pohárszékből, szelt magának és Endrének egy-egy darabot belőle, s azzal leültek és szépen diskurálgatva, jóízűen falatoztak. Ki tudja, meddig tartott ez a pompás állapot!

Egyik üveg ürült ki a másik után, a kenyér mind kisebb lett. Egyszerre azt hallják a fiúk, hogy nyílik a szoba-ajtó, bucsúznak a vendégek. Tyűh!... ha észre veszik, hogy ők milyen pusztítást vittek véghez az alatt, míg anyus nem volt ide künn: akkor bizony gonosz világ lesz itt mindjárt! Endre, ucu, vesd el ma-

gad!... neki a konyha-ablaknak, mely a folyosóra nyílt. Csak hogy ezt vas-ráccsal látták el a gondos emberek. Elszánt férfit azonban még ez sem riaszt vissza. Endre fölállt az ablak-deszkára és ügyesen kisiklott a vas rudak között. Boldog volt, mikor szabadnak érezte magát, és futott, amerre látott, nem gondolva czinkos társával. Pedig az, szegény, szomorú helyzetbe jutott. Ő is követte ugyan az Endre

példáját, csak hogy nem ugyan-azzal a sikerrel. Nem tudom, kövérebb volt-e a barátjánál vagy ügyetlenebb: csak hogy megakadt biz ő a rács között és ott is rekedt. Még ez hagyján!... de vissza sem tudott húzódni. Se ki, se be.

— Ó, a szegény gyerek! sóhajtá Margitka. De azért mégsem birt komoly maradni. Kazagni kezdett, mikor elképzelte a Toncsi gyereknek nem éppen kényelmes helyzetét.

Az édes mama, Tivadar, sőt még Emilke is vele nevettek. Emilkének még a könyje is kicsordult.

— Látjátok? Így jár az, aki torkos!

— Én igazán nem fogok sohasem torkoskodni, mondá egyszerre nagy komolyan Emilke; de ugye mamus, az azért nem bűn, ha szeretem a csokoládé-pecsenyét, őszibaraczkot, a somot, a süteményt, a...



... JÓÍZŰEN OZSONNÁLGATTAK.

(Lásd a 173. lapon.)

— Jaj Istenem, hisz' ennek nincsen se vége se hossza! Még meddig sorolgotod elő, hogy mit szeretsz? Nem vagyunk kíváncsiak reá, véle gunyosan Margitka.

— De arra igen, édes anyám, hogy mi történt azután, mondá Tivadar.

— Nos tehát: Toncsi, amint látta, hogy pajtása cserben hagyta, ő maga pedig nem képes segíteni magán, elkezdett torka szakadtából segítségért kiáltozni. Endre anyja

s a vendégek éppen akkor értek az előszoba ajtajához. Képzeltetek rémülését, mikor a rács közé szorult Toncsit meglátták. (Lásd a képet a 172. lapon.) Nem is kérdezték, hogy került ebbe a furcsa helyzetbe, hanem segíteni iparkodtak rajta. Hiába volt azonban minden jó akarat és fortély, a vas nem bocsátotta el áldozatát. — »Talán belülről inkább segíthetünk neki?« — vélekedék az egyik vendég. De a konyha be volt zárva.

— Igaz, hiszen én magam fordítottam rá a kulcsot, hogy ne mehessen be oda senki! Itt is a kulcs nálam, mondá az Endre édes anyja. Hogy is jutott be ez a gyerek és miért is akart az ablakon kimenni? — mikor, ha kopogtat, nyomban kieresztjük.

Hogy beléptek a konyhába, az elibök tárult látvány mindenre megadta a feleletet. Az üres üvegek élénkebben magyaráztak meg mindent, mint ha maga a tett elkövetői beszéltek volna el. Azonban Endre anyja és vendégei még most sem szóltak semmit. Csak a fiút huzzák: majd belül a konyhában a lábánál, majd kívül a folyosón a derekánál fogva. Szegény Toncsi talán tulságosan is lakolt a csínyért. A nagy zajra az egész ház népe öszsze csődült. A gyermekek, mikor megtudták a nagy lekvár-pasztitást, elkezdtek a szegény nyomorult fogoly előtt ugrándozni, nevetkérezni. »Kenjük be lekvárral, akkor jobban ki fog csúszhatni a rács közül!« kiáltozták a gyerekek. Azután elég kegyetlenül meg is csipkedték, gunyolták, míg végre kinjában azt mondta Toncsi: »Hagyjatok békével! Endre éppoly bűnös, mint én! Tehetek én róla, hogy kövérebb vagyok mint ő és nem férek ki a rács veszői közül?«

— Endre is evett lekvárt! Éljen a lekvár-király! Hol van a lekvár-király? ordították a gyermekek.

— Híhihi! nevetett Emilke. Lekvár-király!

— Endrét ne bántsátok! szólalt meg akkor egy hang; és Leonka szikrázó szemekkel ott termett a rakoncátlan gyermekek között. Ezek rögtön megjuhoztak, hogy a kis lány haragos tekintetével találkozott szemök.

— Igaz, ni! mondá aggódva Endre anyja; hol is van az a gyerek? A nagy zür-zavarban egészen megfeledkeztem róla. Az a gyerek pedig ott remegett a fás-kamrában, a hová elbujt. Mikor végre látták, hogy semmi sem használ, nem tudják kiszabadítani Toncsit: hivattak egy lakatost, az elreszelte a vas rudakat, úgy, hogy a sajnálatra méltó fiu végre kiszabadult gyötrelmes helyzetéből.

— Tudom, az sem evett életében több lekvárt! mondá Margitka.

— Miért ne? Hiszen mind erről a lekvár nem tehetett, mondá Emilke, aki el sem képzelhette, hogy valaki ne egyék lekvárt, mikor az olyan nagyon jó.

Toncsi majdnem eszméletlen volt, mikor kiemelték az ablakból. Bevitték a szobába, megmosdatták eczettel és lefektették a pamlagra. Örképen Menyust hagyták mellette, aki nem vett részt a csufolásban, aztán mindenki az Endre keresésére indult. — Leonka mindjárt, amint Toncsi beárulta Endrét, kezdte keresni az ő legkedvesebb pajtását. Mikor a fás-kamrához ért, oda is benézett és ijedtében vissza tántorodott, midőn az egyik sarokban kuczorgó sápadt alakban Endrére ismert rá. »Pszt! Az Istenért, el ne árulj!« kérte ez halk

hangon, »mert végem van, ha azok a gonosz gyermekek észre vesznek. Meg édes anyámtól is nagyon félek!«

Leonka nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára, gyorsan kiment a kamrából, hogy gyanút ne keltsen s úgy tett, mint ha másfelé keresséne; de azért tekintete mindig a kamra körül járt. Ha valaki be akart menni, hogy megnézzé: nincs-e ott Endre, hirtelen oda szólt, hogy a kamrában ő már kikutatott mindent. Végre beesteledt és a fiu még mindig nem került elő. Mikor Leonka látta, hogy most már elkerülhetetlen a fölfedezés, akkor össze hívta az összes gyermekeket a kamra közelébe és azt mondá nekik. »Halljátok gyerekek, én tudom, hol van Endre!« (Az áruló! gondolá oda benn a kamrában valaki. Leány mégis csak leány, arra nem lehet titkot bízni.)

— Mondd meg, hol van a lekvár-király? kiálták többen.

— Nem mondom meg, amíg meg nem ígéritek szentül, hogy nem fogjátok gúnyolni.

— Nem fogjuk, nem fogjuk!

— Fogadjátok meg, hogy nem nevezi-  
te lekvár-királynak.

— Fogadjuk!

— Mondjátok utánam: Fogadjuk, hogy bántani nem fogjuk! (Ó, te jó angyal, bocsáss meg! gondolá megint az a valaki ott a kamrában.)

— Mamuska, ki az a valaki, akiről mindig beszélsz? Hiszen azelőtt nem is említetted, mondá Emilke.

— Hát Endre, te kis buti! Az volt a kamrában, nem tudod már? felelé Margitka.

A gyermekek tehát utána mondták Leonkának a fogadalmat, folytatá a mama

az elbeszélést. »De azért, mondá Leonka, még most sem árulom el, hol van Endre, míg nem jöttök velem az ő szüleihez és nem kérlelitek meg őket velem együtt, hogy ne bántsák Endrét.«

— Azt is megteszszük, de csakis a te kedvedért! kiálták a gyerekek egyhangulag.

Hogy erre mit érzett az a gyerek ott a kamrában, azt nem tudom, de hogy forró könnyecsek szaladtak végig az arcán, azt tudom. Megszégyenülve ült a farakáson és hő imában kérte Isten áldását és oltalmát nemes lelkű, bátor és hű kis pajtása számára. Végre aztán a helyéről felugrott, kítaszította az ajtót és Leonka elé térdre borult. — »Bocsáss meg — mondá — mind azért, amit ellened gonoszságomban vétettem!« — Leonka annyira el volt képedve, hogy nem birt szóhoz jutni, csak nézte a földön fekvő alakot. A gyerekek is szótlanul bámultak maguk elé. Nem tudták: sirjanak-e vagy nevéssenek?

— Én sirtam volna! mondá Emilke már is pityeregve.

Margitka és Tivadar is nagyon meg voltak hatva.

— Endre talpra ugrott — folytatá a mama — azután ezt mondá: »Bebizonyítom, hogy én sem vagyok gyáva. Veletek megyek szüleimhez és ott elöttetek kérek tőlük bocsánatot e csinyemért, melyért megérdemlem ugyan a büntetést, de melybe egészen szándékomon kívül estem bele. Korántsem akartam ezzel védekezni, mert nem lett volna szabad engednem a csábításnak! De hát a csábító is eléggé meglakolt tetteért s meglakoltam én is, mert két óra hosszat ültem itt a kamrában olyan gyötrő félelem között, az sem éppen vigsá-

gos dolog. Fogadom is előttemek, hogy törekedni fogok mindig jó fiúnak lenni és a helyes, böcsületes úton járni. Ezt a kedves, jó leányt pedig úgy fogom tisztelni, mintha csak a tulajdon édes anyám volna.

— Meg is érdemelte! mondá egészen lelkesülten Tivadar; te is úgy cselekedtél volna, Margitka?

— Ó igen, de igérd meg te is, hogy nem fogsz mindig bántani és csufolni.

— Igérem!

— Én is! mondá Emilke és nagy parolát adott Margitkának.

— Az Isten áldjon meg drágáim, mondá a mama örömtől sugárzó arccal; s valami csillogott a szemében, amit aztán zsebkendőjével letörült. Így szeretlek éntiteket látni. Szeressétek is mindig egymást, az a legnagyobb boldogság a világon.

— Meg téged is szeretünk, imádunk, drága mamánk! kiálták a gyermekek és olyan ölelés, csókolózás támadt, hogy észre se vették, mikor apa belépett.

— Micsoda családi jelenet folyik itt most szemem előtt? kérde ez, és gyönyörködve szemlélte az eléje táruló képet.

— Mamát szeretjük! kiáltá Emilke; de téged is szeretünk ám!... és azzal zsupsz!... mind a hárman neki estek apának úgy, hogy az alig tudott szabadulni tőlük.

— És meg van elégedve az én paripám is, mondá Emilke. Ugy-e Betyár? S a fiucska az ő kedves lovát kezdé simogatni, amire ez elkezdett bólogatni a fejével, mintha ő is helyeselné és viszonzná, amit kis gazdája mondott. Betyár is szereti mamát!

— De még a Viczám is szereti! kiáltá Margitka, és érzelmei túlradásában bábuját is össze-vissza csókolta.

— Hát Endrével mi történt aztán? kérde Tivadar, aki legelőbb nyerte vissza komolyságát.

— Szülei megbocsátottak neki és meg is érdemelte, mert szavának állott és derék ember vált belőle. Leonka néni mindig a legnagyobb tisztelettel környezte.

— Éljenek, éljenek! Papa, mama is éljen sokáig! Köszönjük



... A RÁCS KÖZÉ SZORULT. (Lásd a 170. lapon.)

drága, egyetlen anyácskánk, hogy oly szépet meséltél nekünk és oly jól töltöttük ezt a délutánt.

— Ez nem volt ugyan mese, mert minden úgy történt meg, amint elmondottam, felelé a mama.

— Most pedig menjünk vacsorázni! szólt apa.

— Ez úttal pedig igazi peccsenyét. Befőtt gyanánt a sült mellé, mit gondoltok gyerekek, mit kaptok? Ki találja el? kérde a mama.

- Baraczk-ízt, meg somot! kiáltá Emilke.  
 — Ugy van, édes gyerekek! Holnap vasárnap pedig főzőcskét játsztok és főztök, ugy-é? De mit?  
 — Mandula-hust és . . .  
 — Csokoládé-pecsenyét!



### ANNUSKA VIRÁGJAI.

(Képekkel a 168. és 169. lapokon.)

**R**ÉG óta üldögélt Annuska ott a nagy ház tővében. Két kosárka virág volt előtte a földön. Néha a virágra nézett, néha a levegőbe bámult, de nem igen vidáman. Talán unatkozott. Vagy talán busult, aggódott. Néha bizony mintha köny is csillogott volna a szemében, nem tudom, a szomorúságtól-e vagy a hidegtől.

Mert szeszélyes tavasz-elei nap volt. Mikor Annuska hazulról kiindult a virágjaival, nyájasan mosolygott a nap. Aztán hirtelen havazás következett, majd meg kiderült, szél kerekedett, meg újra esett. Ő pedig csak üldögélt a ház tővében. (Lásd a képet 168. lapon.)

— Szegény kedves virágaim, hiába ál-doztalak fel! sóhajtá halkan.

Biz' az embereknek nem volt igen kedvök, hogy megálljanak virágot vásárolni. Hasztalan is erőltette Annuska magára a legvidámabb mosolyt, amint kínálta:

— Tessék virágot venni! Szép virágot! Már számtalanszor kínálgatta így siker

nélkül, midőn két uri ember ment el előtte. Ezeknek is kínálta, de eredménytelen. S ekkor sóhajtott fel oly szomorúan:

— Szegény kedves virágaim, hiába ál-doztalak fel!

Az egyik ur meghallotta s vissza fordult. Láttá, milyen szomorúan bámult a leányka a virágokra.

— No kis leány, nincs kelete a virágnak? kérdé.

— Nincs! Nem veszi senki, felelé Annuska sóhajtva.

— És ezen busultad el annyira magadat? Hiszen nem látszol oly nagyon szegénynek és ez a virág bizonyosan nem is a tied, hát nem a te bajod, ha nem kél el.

— Ó igen, az én bajom . . . és a virág az enyém. Az igaz, hogy nem eladásra szántam, de most szívesen feláldoztam, csak hiába ne volna!

— Feláldoztad? Miért?

— Ó kérem . . . az nem valami vig történet. Eddig jó dolgunk volt, de apácskám hetek óta nagy beteg, már mindenből kifogytunk. Nekem sok szép virágom volt, örömöm telt ápolásukban. Azt hittem, eladhatom, segíthetek jó szüleimen egy-két napra. De hát senki sem veszi . . . rossz az idő és holnapra a szegény virágok már elhervadnak!

— Hm! Várjunk csak! Gondoltam valamit. Jőjj velem, kis leány, hozd a virágaidat.

Nem messze mentek. Egy szép házba tértek be s ott egy szobába nyitottak. Két leányka és egy fiu ült az asztalnál. Epp jóízűen ozsonnalgattak. (Lásd a képet a 169. lapon.)

— Jaj, de hamar megjöttél, apácska! kiáltott fel az egyik leányka.

— Már megvan a bubám? kérdi a másik.

— És az én puskmám? kérdi a fiu.

— Még nincs. De meglesz, ha akarjátok.

— Hogy ne! Persze, hogy akarjuk! Meg is ígérted, apácska.

— Meg. És meg is érdemlitek, mert szépen megtanultátok a versecskéket, me-

lyekkel holnap a jó nagymamát köszönteni fogjátok. El is indultam, hogy megvegyem, de ez a kis leány akadt az utamba és eszembe jutott valami. Előbb azonban tudnotok kell a történetét.

Es elmondta. Még jóformán be sem fejezte, mikor a nagyobbik leány így szólt:

— O, kedves apa, én már tudom, mit gondoltál! Én lemondok az új bubárol. Amit erre szántál, apácska, azon végy ettől a jó leánytól virágot s reggel földiszépitjük vele a nagymama szobáját. Ugyis nagyon szereti a virágot.

— Jaj de jó lesz! szólt a kisebbik leánya. Nekem sem köll baba-konyha, az én részemem is inkább virágot vegyünk.

— Én is lemondok a puskáról, szólt a kis fiú.

— Akkor hát mind megveszszük a virágot, szólt az apa.

És elővéve tárczáját, olyan összeget adott Annuskának, hogy ez szinte belepirult.

— Ó, kérem, annyit ez mind össze sem ér...

— Csak vedd és vidd haza. Jó gyermek vagy és lásd, alkalmat adtál meggyőződnöm, hogy az én gyermekeim is igazán jók, ők is le tudtak mondani a maguk örömről. Az áldott jó nagymama is boldog lesz, ha mind ezt megtudja. Tehát ne sajnáld kedves virágaidat.

— Dehogyan sajnálnom! Jó szívvvel áldoztam.

— És áldást, örömet hoztak nem csak neked, hanem másoknak is.

#### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

H A Z A

A L A K

Z A L A

A K A R

Helyesen fejtették meg: Füzesséry Elza, Rédlích Béla, Spitz Regina, Hollaki Leo, Szél Piroška, Gerencsér Róza, Fischer Böske és Lajos (kinek az írása? *F. b.*), Kovács Dénes,

Herzl Antal, Diamant Rózika, Strasser Julcsa és Henrik, Loránt Ella, Mandel Mihály, Berkovits René, (*René* vagy-é, avagy *Renée*? Mert amaz férfi-, emez meg női név. *F. b.*) Hollender József és Béla, Kaizer Róza, Koritschöner Iván, Vitányi Laczika, Malatinszky Zoltán, Tost Aurél, Beinhauer Irén és Rózi, Mérey Ágosta, Przybilla Jenő, Csókás Margitka, Bajtay József, Posch Rudi, Feldbauer Valéria, König Dénes, ifj. Kossaczky Oszkár, Radisics Elemér, Zurányi Gusztáv, Wagner Irén és Évi, ifj. Bauer Antal, Fleischer Tibamér, Deutsch Zsófnka (írásod nem éppen nagyon rossz és egy kis iparkodással, bizonyos vagyok benne, rövid idő múlva egészen csinosan fogsz írni. *F. b.*), Kund Margit, Okolicsányi Marcsa, Patterson Margit és Orsolya, Kabdebó György, Brózik Fella, Holicza Ilonka, Misner Jancsi, Neumann testvérek, Köller Edithke, Pecz Irénke, Glück Leo és Ottó, Posner Oli, Szöllösy Aurél, Steiner Boriska és Jancsi, Velencei Tiborka, Bohunka Mariska és Viki (? Gondosabban írjátok. A második nevet csak találgatva irtam ide, elolvasni nem lehet. Jövőre ilyen esetben mellőznöm kellene. *F. b.*), Schwarz Magda és Béla, Gyurkovich Dodi, Kenessey Paula és Iza, Heller Karolina, Hegedűs Márta, Kronovits Mór, Weber Della, Brestyánszki Miczi és Lali, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Marczali Bözse, Frankl Pepi és Friczi, Hajnik Ilonka és Imre, Degenfeld Kristóf, Bánáti Ernő, Pruzsinszky János, Perczel Margitka (neked is ajánlom, hogy amíg nem tudsz egyenes sort vetni, húzz vonalat és arra írd. *F. b.*), Weiss Annus, Toldi Piroška, ifj. Isaák Gyula, Buchhalter Margit és Iona, Györy Ella és Szerénke, Mányoky Gábor, Bellovits Margitka, Hajós Anna, Frey Irma, Barber Pál, Pauer Árpád és Béla, Sonnenfeld Frigyes, Magyar Lenke, Steinhart Jolánka, Denk Gusztáv, Schumacher Iona és Ödön, Zelenka Jolán, Belházy Vilma, Michalik Ilonka, Ringenbach Iona, Szentpétery Gyula, Rétyay Vilma és Miczi, Imre Ilonka és László, Baloghly Iván, Blumenstock Elek, Jacobi Viktor, Havass Imre, Kövér Gyula, Berger Edith és Henrik, Vertán Erzsike és Ella, Schönberger Béla, Taub Ilon és Regine, Pekri Géza (mért írod jó magyar nevedet németesen »Géza Pekri«? *F. b.*), Varga testvérek, Kremzír Edith és Ernő, Ehrlich Károly, Guckler Rozália, Majercsik Annuska, Gesztessy Laczika, Petőcz Gizi és Laczi, Szarvassy Erzsike, Nagy Mariska és Ella, Weinberger György, Laban Antal, Vécei Ferencz, Münnich Blanka, Heszler Ákos, Geiger Pál (árulnak-e arra tífélétek fekete tintát? *F. b.*), Odor Margit, Polák Károly, Stern Jenő, Verner Ila, Freyler Edithke. (kinek az írása? *F. b.*), Kölber Annika, Vanyek Olga, Reitzner Lujza és Margit, Tobisch Ili és Irén, Lichtschein Márton, Nékám István, Kelepecz József (ha már magad nem írsz, kérd meg azt a kezét, amely helyetted fogja a tollat, írja ki a nevedet olvashatóan és ne használjon porzót. *F. b.*), Bathó Mariska,

Schlesinger Szidi és Gyula, Baumgarten Józsa, Moesz Izabella és Ilonka, Hamza Ella, Szűts Elemér, Herczog Gizi, Mádi Lajos és István (hiányosan), Molnár Emil, Jurenák Jóska és Dezső, (J betű helyett ne írj F-et. Véletlenül tudom, hogy te nem vagy Furenák Főska, hanem Jurenák Jóska. F. b.), Poór Elza, Lippmann Leo, Szeniczey Katicza, Boda Margitka, Boross Pali, Springer Stefné, Szontágh Klára és Sándor (kinek az írása? F. b.), Benedek István, Stermeczky Lajos, Berzsenyi Mariska, Micsinay Margit, Grosz Rózsa, Farkas Laczika, Grotte Irma, Ferbstein Berta és Sándor, Sollich Margit, Kulin Rózsa és Imre, Páskesz Czili és Bella, Lesenyi Ferencz, Kálmán Feri, Fleischhacker Szidi, Munk Arthur, Dvorzák Katicza és Jani, Horváth Valéria, Reichmann Pál, Kristóffy Erzi és Andor, ifj. Brachfeld Sándor, Vizslóvszky Irmicza és Katicza, Riesz Kornél, Kürschner Manó, Rosenberg Antal, Harkányi Sándor, Weiss Aranka és Jóska, Timár Stefánia, Debreczi Margit, Richon Emma, Takáts Klémi, Jálies Matild, Hőbausz-Felix Ilonka, Móser Margit, Reztsek Erzsike és Gyula, Bartal Aurél, ifj. Tormay Béla, Pyber Margit és Béla, Tallián Andor, Gröszinger Sándor, Busay Gizike és Irénke, Faludy Mariska, Bothmer Ervin, Bertalan Teréz, Abonyi István, Géher Gyulácska, Horánszky Pali, Baich Jeanne, Schlesinger Ella és Malvina, Mezey Gizuska és Pistike, Oesterreicher Magda és Miczi, Zakár Margit és Ilona, Fábán Ilona, Beniczky István, Márton Gabriella, Kűszler Csilla, Nóra és Elly, Goldfinger Frida, Singer Irma, Vilma és Ottó, Herczeg Iduska, Somossy József, Lakenbacher Andor és Pista, Pietsch Lajoska, Ádámffy Iona és Elek, Taubner Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörtént, nyertesek lettek *Busay Gizike és Irénke*. *Budapesten*, kiknek a jutalomkönyvet (*Andersen válogatott meséi*), fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

\*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 8-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Kenessey Paula és Iza, Lázár Piroska, Frankl Pepi és Friczi, ifj. Isaák Gyula, Sonnenfeld Frigyes, Förster Ottó, Halperth Erzsike, Poór Elza, Springer Stefné, Sándor Géza, Baumgarten Józsa, Körössy Feri, Odor Margit, Bethlen Jolán, Györy Ella és Szerénke, Réty Vilma és Miczi, Sándor Saanyi és Béla, Sollich Margit (részben) Nagy Ilonka, Ferbstein Berta és Sándor, Takáts Klémi, Jálies Matild, Pyber Margit és Béla, Tallián Andor, Móser Margit, Honig Ilonka.

## FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

**Sz. E.** Tanuló vagy tanító? Az írásból ki nem betűzhettem. Tanulót sejtek, mert tanító már csak keveselhetné azt az elégtételt, melyet neki egy szerencsésen kihüvelyezett gyermeki találós mese nyújt. A rejtvényekről csak úgy szólhatok, ha láttam. — **Pallér Lujza.** Hála Istennek, nincsen semmi bajom. Mi okból is kérdezted? — **Farkas Imre és Toóth Sándor.** Megrájoztatom. — **Kun Etelka.** Ne csak mulass a »Doktor ur növedékeim«, de, ha majd a végére érsz, fordítsd hasznodra annak erkölcsi tanulságát is. — **Májeresik Annuska.** Mint érdekes minékünk p. az ausztráliai levél-bélyeg, azonképen érdekes a valparaisói gyűjtőnek a magyarhoni levél-bélyeg. Ez az érdekesség adja meg becsét is, és ezen a réven s így értelemben vált kereskedési cikké. — **Koller Edithke.** Itt a tavasz. Iratos levegője meggyógyít téged is. Mentül előbb add értesemre ennek jó hírét. — **Fleischhacker Szidi.** A mult éjszaka valami czinczogságra érzek föl. Hát ott ül előttem egy fehér egérke s azt a kedves hirt hozza, hogy te jó szüleidnek immáron nagy öröme szolgálsz. Még külön is üzentem volna vele valamit, de a paplanomról gyorsan leugrott az egérke s csak annyit fütttyentett vissza, hogy: »főlösleges már!« Valljon kitalálta-e, mit akartam üzeni? És te kitalálod-e? — **Sebesi Georgine.** Nagy szívesen fogadlak híveim seregébe téged is. Kérésednek a kiadó hivatal fog megfelelni. — **Taufer Irma.** Örvendező tudomásul veszem Margitkának szerencsés fölépülését. — **Grünwald testv.** A rejtvényt besoroztam. Kérdésekre a választ megkapjátok, ha ezt a rovatot figyelmesen olvassátok át. — **Bohunka testv.** A »Magyar mese és mondakönyv«-bül mutatónba épp a mult hóban közölt egy szép mesét a »Kis Lap«. Az egész könyvet mutatónba csak nem küldhetem meg? Ha megrendelést gondoltok: forduljatok az Athenaeum kiadó-hivatalához. — **Schuler testv.** Meg fog jelenni. — **Melkovic Rudolf.** Nagyon is könnyű portéka az a te rejtvényké. — **Reztsek Erzsike és Gyula.** Kedves soraitokban nagy örömöm tellett. Hálátok és hűségtek nyilvánítása nekem a legszebb jutalom. — **Ifj. Bolyó Károly.** Hát bizony ilyen az az idő! Amit tegnap szép fehérre meszelt, azt ma bemázolja zölddel. De hát lesz még ebben az esztendőben hó, mert hiszen december végéig tart az év. — **Haberfeld Margit.** Rég megjelent az már egyszer. — **Laban Antal.** Úgy legszebb a köztünk való viszony, ha meg vagyunk elégedve egymással. — **Glück Leo.** Jövőre ne rejtésd el a megfejtést. Kevésbe mult, hogy a figyelmemet el nem kerülte, mivel a 4-ik lapra írtad. — **Kolosváry Niki és Marianne.** »Azért irok én, mert a testvérem beteg« ez van a levélben. Már most melyőtök a levél írója: Niki vagy Marianne? De mindenképen azt kívánom, hogy aki közüle-

tek beteg, mihamar gyógyuljon fel s ezt maga jelentse nekem. — **Ehrlich Juliska.** A lev. b. küldeményt köszönettel vettem. Szivesebben veszem, ha olvasol, mint ha küldesz elbeszélést. Kedves emlékemben vagy. — **Martine.** Lesz gondom a nyulacsákra. — **Strasser testv.** A »Kis Lap« sűrű levelezése okozza, hogy egy-egy számba nem fér bele mind a válasz. — **Goldfinger Frida.** Az »Ifjúsági Lapok« címűt ajánlom, melyet serdültebb ifjak és lányok számára szerkesztenek **Tábori Robert** és neje, aki annak iker-részét, a *Leányvilág*-ot írja. Félévre 3 frt. Kiadó-hivatala: Gizella-tér 1. — *Több levélről a jövő számban.*

### JÓ SZIV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására :  
Perjéssy Laci 1 frt., Pruzsinszky József 10 kr.,  
Verédy Ilus 8 frt.

\*

### Előfizetési felhívás

a

## KIS LAP

április—decemberi folyamára.

 folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az évnegyed alkalmából csak kevés szóval kívánjuk a magyar gyermek-irodalom barátainak figyelmét e legrégibb és legkedveltebb magyar gyermek-újságra felhívni. A rendkívüli gyarapodás, melynek a „KIS LAP“ a folyó év kezdetével is örvendhetett, kezessége a folytonos sikernek a jövőben is. A nagy érdeklődés, mellyel „A doktor ur növendékei“ című, most



### Nyugta

40 azaz negyven forinttól, mely összeget mint a *Forgó bácsi „Kis Lapja“* olvasóinak kegyes adakozását a *szünidei gyermek-telep* javára fölvettem.

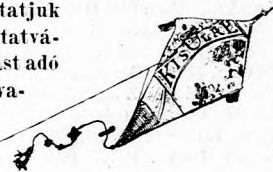
Az Ég áldása legyen a kis jóttevőkön!  
Budapest, 1894. márczius hó 10-én.

**Dr. Szirmai Rikárd**  
pénztáros.

**Gf. Teleki Géza**  
elnök.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

folyó elbeszélés már is találkozik; a növekedő tetszés, mellyel minden két hétben megjelenő **színes műmellékleteink** részesülnek, a következő számoknál, hiszszük, csak még fokozódni fog. Folytatjuk az érdekes mutatványokra utmutatást adó **Büvészet** rova-



tot, s közlünk minden számban értékes **jutalomkönyv** kisorsolásával egybekötött rejtvényeket, kisebb elbeszéléseket, meséket, ismertető cikkeket **művészi rajzok** kíséretében.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

<b>Negyedévre</b> .....	<b>1 frt</b>
<b>Félévre</b> .....	<b>2 „</b>
<b>Egész évre</b> .....	<b>4 „</b>

Az előfizetések legzélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.)

A „KIS LAP“  
szerkesztősége és kiadó-hivatala.